

Wij dolen nu al dagen door de hoven
en snakken naar de zoetheid van de kolven.
Wij benen soms een ogenblik
de waarheid hijgend bij.

Maar ach...
De waarheid gaat haar goddelijke gang.
Zij schrijdt in onnavolgbare cadans.
Wij jakkeraars en windbuilen,
wij wurmen ons langs zij,
benen in allerijl aan haar voorbij.
En grijpen onderweg elk smal bewijs,
met de rusteloze pinkelvingers
van ons groot gelijk.

Waarheid vraagt om ruimte en om tijd.
En wie haar sluw een stapje voor wil zijn,
kijkt om, verrekt z'n nek,
en in een witheet ogenblik,
zet een gelaat je leven in de fik,
schroeit de rafelranden van het ik.

O, windbui, voel de vuurgloed,
doe een stapje terug,
kijk dit geheim geduldig op de rug.
Onstuitbaar zonder malle toverfluit,
wijkt dit geheim voortdurend,
maar blijft recht, recht voor je uit.

“Gloeende, gloeiende”, brult de preses, “aan het werk,
Vloek je toekomst binnen van de kerk!
Ik staar me zienderogen vinkenblind op deze rug.
Festina lente - haast u traag.
Ja, Erasmus, dat is waar,
maar als het kan,
dan graag een beetje vlug.”

Kerk Sta Op!
Strek je vingers naar fik.
Er is godsgloeierend veel achter de rug.

